

droomenden toestand van gevoelloos egoïstisch voortleven!

„Bemin, zoo lang gij minnen kunt!”

zingt in het naaste vertrek een jeugdige, frissche stem, die men het aanhoort, dat de eigenares alle begrip van liefde ontbreekt.

Het is ook zoo natuurlijk! Wat weet de jeugd van de smart van het zelfverwijt?

Eens komt de dag vol rouw en smart,
Waar in de dood u treedt op 't hart.

Emma rees verschrikt op — een siddering overviel haar. Is de dag van heden dan een dag van openbaring voor haar? Wat lijdt zij onder dat visioen.

Dood! — Hij dood! — Uitgebluscht de goddelijke vonk van zijn geest, die trots alle lichamelijke lijden zooveel schept tot geluk van anderen! — Koud en star dat edele gezicht, gebroken die verwijtende, moede oogen.

Een siddering grijpt haar aan. De gastheer, die juist voorbijkomt, bemerkt het.

„Zijt ge ziek, mevrouw?” vraagt hij deelnemend. — Zij is niet in staat antwoord te geven. Haar oogen staan vol tranen.

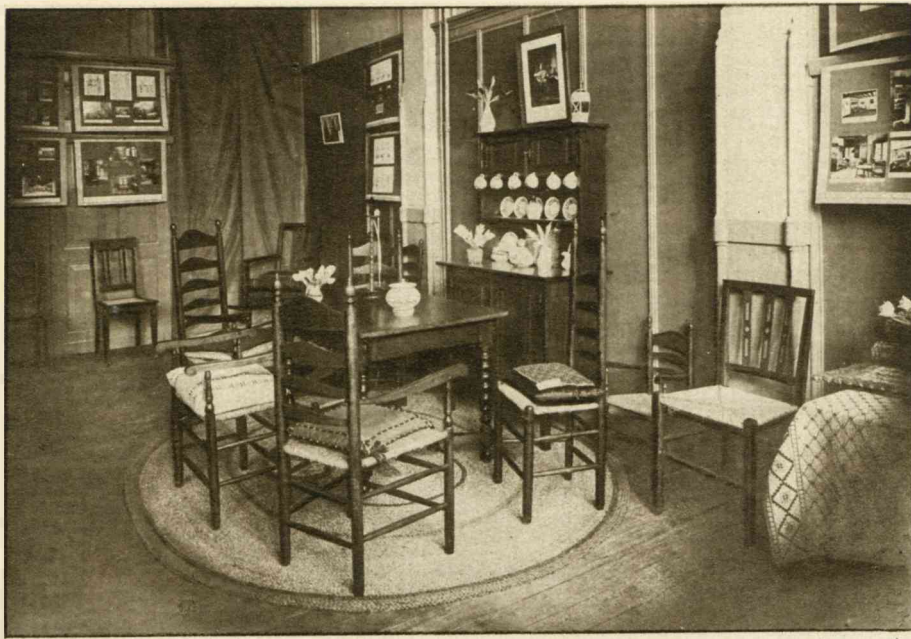
„Heeft iemand u beleedigd?” roept hij verschrikt uit.

„Nee, neen,” klinkt het eindelijk met moeite van haar lippen. „Het is alleen, mijn... man... ik kan het met woorden niet zeggen, maar, als ik alles om mij heen in vreugde en geluk zie... en... hij... hij...”

Zij kon niet verder spreken.

„Ik verlang naar huis,” steunt zij eindelijk.

De gastheer drukt haar stilzwijgend de hand. „Ik begrijp,” zegt hij vol achtting voor haar smart. „Uw rijtuig zal dadelijk voor zijn.”

GOEDE EN GOEDKOOPE WONINGINRICHTING.

Ziehier een onderwerp, dat meer en meer de belangstelling wekken gaat. En terecht. Te lang reeds zijn, wie niet uit ruime beurs konden putten, opgeknap met allerlei leelijke meubels en huiselijk gerei. Lang heeft men beweerd, dat het goede, mooie, eenvoudige, slechts voor veel geld te krijgen was, doch dit is slechts een betrekkelijke waarheid; in allen geval behoeft, wie weinig besteden kan, zich niet tevreden te stellen met de onredelijke, leelijke dingsigheden, die men in het meerendeel der winkels er op na houdt en den argeloozen koper aanprijst; te goeder trouw, best mogelijk: maar heeft men te eenmaal aangeschaft, dan zit men er mee opgescheept voor een groot deel van zijn leven.

Teneinde nu een beter inzicht in het meubelen en inrichten van eenvoudige woningen te brengen, houdt mevrouw Leliman-Bosch uit Amsterdam voor de afdelingen van het „Nut van het Algemeen” zeer leerrijke voordrachten, en, wat meer is, thans werd door deze dame een verzameling van behoorlijk, menigmaal zelfs zeer aangenaam uitzienend meubel- en verstermateriaal bijeengebracht, en worden hiermede door haar kleine tentoonstellingen georganiseerd op verscheidene plaatsen. De eerste tentoonstelling werd een dezer dagen te Amsterdam gehouden, en wel in „Ons Huis”, die nuttige stichting, welke al zooveel voor de ontwikkeling van den arbeidenden stand heeft gedaan. De tentoonstelling vond zeer veel bijval. Gedurende anderhalven dag was zij opengesteld en er kwamen in dien korten tijd meer dan duizend bezoekers, en vooral bezoekers, die zich gaarne door mevrouw Leliman lieten voorlichten. Wij juichen hartelijk dezen aesthetischen, socialen arbeid toe, en twijfelen niet of gaandeweg zal het goede doel bereikt worden: „de nieuwe woningen, die, dank zij de Woningwet, alom in den lande verrijzen, en die de Volkshuisvesting zoozeer verbeteren, tot haar volle recht te doen komen door een passende inrichting.”

Wij raden een ieder onzer lezers en lezers aan, wanneer de „reizende” tentoonstelling de plaats hunner inwoning aandoet, er eens een kijkje te gaan nemen. Het is nu ook niet uitsluitend de arbeidende klasse, die haar voordeel kan doen met het bezien der aangename, eenvoudige en goedkope voorwerpen, welke daar bijeen zijn gebracht, en met de inlichtingen, welke men er gaarne geeft. Onze kieken van de tentoonstelling zullen zonder twijfel ons woord van opwekking nog beter ingang doen vinden.

Hieronder vinden onze lezers eenige zeer behartigenswaardige wenken, door mevrouw Leliman-Bosch gegeven.

Laat de ruimte en de inrichting uwer kamers strekken ten gerieve van de bewoners. Offer het gemak en de gezondheid niet op aan het huisraad.

Laat u door verkeerden schroom voor uw eenvoudig bestaan vooral niet verleiden tot valscheit schijn en wrakken opschik. Bij een eenvoudige leefwijze behoort een eenvoudig tehuis. Dult, — evenmin als ge dat van uw kennissen zoudt dulden, — van uw meubels geen onwaarheid en bluff.

Laat bij het inrichten uwer woningen het gezonde menschenverstand werken. Bedenk daarbij, dat de inrichting der vertrekken voor het gezin bestemd is en dus beantwoorden moet aan zijn smaak, zijn liefhebberijen, zijn levenswijze, zijn gewoonte.

Laat ieder voorwerp in uw huis bruikbaar, sterk en gemakkelijk in onderhoud zijn en laat daarmede gepaard gaan een goeden vorm en goed samenstemmende kleuren.

Laat u niet door vooroordeel weerhouden om af te wijken van sleur en mode. Durf een nieuwe oplossing te aanvaarden, wanneer ze practisch en goed is, zonder u daarbij van de wijs te laten brengen door bedillige, vasthoudende kennissen en bureu.

Laat u leiden door de gedachte, dat het karakter van uw woninginrichting van onmiskenbaren invloed is op uw huiselijk leven, en daardoor ook zijn stempel drukt op de karaktervorming uwer kinderen.

Laat het meubel uit dezen tijd, niet minder dan dat uit vroeger eeuwen, een gunstige getuigenis afleggen van den zin voor schoonheid en degelijkheid, die heerschte bij degenen, die het voor hun gebruik vervaardigden, dan zal het hedendaagsche meubel een blijvende bron van vreugde zijn ook voor onze nazaten.

Laat wetten en verordeningen waken over de soliditeit, de hygiëne en het gerief van het huis. Het gezellige, het warme, het knusse en het behaaglijke is ons werk. En hebben we dat bereikt, dan komen ook de overige deugden onzer woning eerst ten volle tot haar recht.

Laat door krachten en aanhoudenden aandrang, uw invloed gelden op de nijverheid, zoodat de verwezenlijking gemakkelijk wordt gemaakt: van het begrip „goede en goedkope woninginrichtingen”.

's Middags kwam een jonge vrachtrijder met zijn hondenkar voorbij haar deur.

„Goeie morgen, juffie!”

„Ook goeie morgen, Tom Rellery. Wat is er voor nieuws?”

„Herinner je je den jongen zeeman nog, die verleden jaar hier kwam en wien je boven alle dorpsjongens de voorkeur gaf?”

„O, Tom, da's al zoo lang geleden,” antwoordde ze vroolijk.

„Hij ging naar zee met jouw trouwbelofte, da's toch waar! Daarom lachen we altijd om boer Hayes, die zich verbeeldt dat je met hem trouwen zult.”

„Wie durft er over mijn zaken op die manier te praten?” vroeg ze met verontwaardiging.

„Je kunt toch niet verhinderen dat er over je gesproken wordt,” zei de jonge man. „Nou die zeeman is gisteravond teruggekomen, net van pas! Ze vonden hem van morgen dood op den weg tusschen het dorp en „De Korenschoof” met een gat in 't hoofd. Jim Lomax vond hem.”

„Bedoel je dat hij vermoord is?” vroeg het meisje met bevende stem.

„Zoo is 't! Er zullen lastige vragen gesteld worden aan sommigen van ons.”

Diep geschokt ging Nancy haar woning binnen. Ze treurde niet om haar minnaar — ze had de vrijage van den jongen matroos nooit als een ernstige gebeurtenis in haar leven beschouwd — evenwel, de dood maakt op de jeugd altijd indruk en een gewelddadige dood vooral is iets om van te beven.

OM DER WILLE VAN EEN VROUW

(Vervolg.)

„Later,” antwoordde de zeeman. „Ik heb hier een meisje, 'n pracht! zoo stevig in d'r want als een zeeman maar wenschen kan. Die ga ik eerst opzoeken.”

„Je zou haar welkomer zijn als je wat geworden was in dienst, niet?” opperde Hayes.

„Vrouwen zijn raar volk, die kun je nooit begrijpen,” hernam de matroos op luchthartigen toon. „Ze heeft liever mij in mijn pikbroek dan alle goudgeborduurde heeren van de vloot. Zoo is Nancy Morton.”

„Nancy Morton?” riep boer Hayes verwonderd uit.

„Bedoel je Nancy Morton die hier op 't dorp woont?” vroeg nu Simon.

De zeeman knikte.

„Ze heeft blauwe oogen en haar zoo goudgeel als rijpe korenaren.”

„Oogen als de blauwe zee — dat is ze.”

„En d'r lach is als muziek.”

„Ja, dat is ze, dat is Nancy! Maar natuurlijk, je moet haar kennen. Ik vergat dat we dicht bij haar dorp zijn.”

„Het is hetzelfde meisje,” zei Simon tot boer Hayes, die blijkbaar niet in staat was een woord te zeggen.

„Jij... jij...” barstte Hayes los, doch de woorden bleven hem in de keel steken.

„Wat is er met hem aan de hand?” vroeg de matroos.

„Het is hetzelfde meisje, waarop hij verliefd is,” antwoordde Simon.

„Ze heeft hem toch niet aangemoedigd, is 't wel?”

„Niet dat ik weet.”

„Het spijt me voor je, meester,” zei de zeeman, terwijl hij oprees en Hayes aanzag met een blik vol vertrouwen, die aan de vooruitzichten van den boer weinig goeds voorspelden. „Ik ga opstappen en zien of alles nog goed is. Goeien avond jullie samen.”

Zoodra de zeeman vertrokken was, wilde Hayes hem volgen.

„Blijf hier, Hayes,” zei Simon. „De ale zit in je hoofd en je begaat een ongeluk.”

„Verhinder me niet, Simon Abbyshaw, om naar Nancy te gaan. Heeft ze me niet zoo goed als aangenomen en heb ik al geen maanden lang gespaard?”

„Blijf hier tot je kalm bent,” herhaalde Simon. „'t Is een goede raad!”

„Geef hem dan aan dengene die er je om vraagt,” en de boer uitte een gesmoorden vloek en zwaaide de deur uit.

Simon keek hem eenige oogenblikken na; toen trad hij huiverend naar binnen en sloot de herberg.

De volgende morgen kwam, helder en koud, en vond Nancy Morton zingende bij haar werk. Ze was een lieve, vroolijke meid, die slechts in het heden leefde en weinig over de toekomst dacht.

En als de jongens haar boven de andere dorpsmeisjes het hof maakten, waarom zou zij zich dan bekommeren over een afwezigen minnaar?

De warme avondzon hult alles in een rood licht. Daar houdt het rijtuig voor haar woning stil.

Met een hart vol kwellend zelfverwijt treedt zij de kamer van haar man binnen. Wat is het hier stil en duister.

Het is haar als betreedt zij een grafkelder. Zoo kil en eenzaam is het hier en daarbuiten is het lente en ontwaakt de natuur!

Juist als eenige uren te voren dringt een lichtstreep door een spleet in de gesloten gordijnen de kamer binnen en vertoont zich als vloeibaar goud op den wand.

En de oogen van haar man zijn op de lichtstreep gericht, vol weemoed, in stomme, diepe smart.

„Anton?”

Bijna verschrikt wendt de zieke man zich om. Dat was toch de stem van zijn vrouw! Maar... maar hoe klinkt die? — Hoe?

In zijn stoutste droomen heeft hij gehoopt, dat zij zóó zou klinken!

Doch dat is lang geleden, héél lang geleden.

En toch, toch is het geen droom. Emma, zijn vrouw, staat daar in de deuropening.

Half leunt zij tegen de post, als is zij te zwak om verder te gaan; en haar gelaat, haar gansche houding drukt kommer uit.

Daar bevangt hem een naamloze angst.

Al zijn eigen verdriet is vergeten.

„Emma, wat scheelt je?” vraagt hij vol zorg.

Daar komt zij nader, zinkt voor zijn stoel op de knieën, slaat de armen om zijn hals en terwijl haar tranen rijkelijk vloeien, klinkt het zacht, bijna onhoorbaar van haar lippen:

„Lieve man, eindelijk heb ik den weg tot je gevonden!”

Terzelfder tijd trad een man de herberg „De Korenschoof” binnen en vertelde Simon Abbyshaw van de misdaad die had plaats gevonden.

„Wat?” riep de waard uit. „Hij was hier gisteravond en praatte met mij en boer Hayes. Hij kwam van Portsmouth geloopt en ging nog laat naar het dorp om Nancy Morton te zien!” — „Da's vreemd, vind je niet?”

„Ik vind er niets vreemds in!”

„Beiden vrijden naar Nancy en de hoed van Hayes is gevonden aan den kant van den weg dicht bij den dooden zeeman.”

Simons gelaat werd ernstig. Hij legde zijn pijp neer en nam zijn hoed en jas van den kapstok.

„Ze spraken beiden over Nancy gisteravond en... Wel, 't is mijn plicht als vriend naar boer Hayes te gaan en hem te vertellen welke praatjes er loopen.”

„Hij weet alles reeds. Hij zal uitlegging moeten geven hoe en waarom zijn hoed daar aan den weg lag, en ze zeggen in het dorp dat hij daartoe niet in staat is. Jij zal ook verslag moeten doen van het gesprek gisteravond, Simon Abbyshaw.”

Boer Hayes, ondervraagd zijnde, verklaarde dat hij den matroos niet meer gezien had nadat hij de herberg verlaten had. Hij was beneveld, zooals Abbyshaw getuigen kon, en toen hij uit de warme gelagzaal in de koude buitenlucht gekomen was, was zijn dronkenschap nog verergerd en was zijn geheugen verdwenen. Toen hij weder tot bewustzijn kwam, vond hij zichzelf zitten langs den weg, zonder hoed en half bevroren. Hij had de herberg verlaten met het voornemen naar Nancy Morton te gaan en haar rekenschap te vragen over den zeeman. Hij was dan ook naar haar woning gegaan, maar alles donker vindende, naar huis teruggekeerd.

Hij bleef bij die verklaring, toen hij later beschuldigd werd den moord bedreven te hebben. Simon Abbyshaw getuigde dat Hayes de waarheid gesproken had, wat betreft zijn benevelde toestand en voegde er aan toe, dat hij getracht had zijn vriend bij zich te houden, tot hij wat nuchterder was.

„Was dat omdat u bang was dat hij den zeeman zou volgen?” vroeg de rechter op scherpen toon.

„Ze moesten denzelfden weg en ik was bang dat ze elkaar ontmoeten zouden en twist krijgen,” antwoordde Simon langzaam.

Nancy Morton ontkende ten stelligste dat ze ooit eenige trouwbelofte gedaan had; zoomin aan den matroos als aan den boer Hayes.

„Heb je niet beloofd hem te trouwen?”

„Zeker niet,” antwoordde zij, doch toen ze hierover nadrukkelijk ondervraagd werd, voegde zij er aan toe: „Mogelijk heb ik gezegd, dat hij antwoord zou krijgen als hij terugkwam.”

„En de arme kerel beschouwde dat als een belofte,” ging de rechter voort, terwijl zijn streng gelaat nog onverbidde-lijker werd. „Jouw lichtzinnigheid, meisje, is voor een groot deel verantwoordelijk voor dezen moord.”

Hij had evengoed er aan toe kunnen voegen: ook voor den dood van den gevangene, want het stond voor ieder ontwijfelbaar vast, dat niets boer Hayes van de galg redden kon. Ieder bewoner van het dorp had medelijden met den boer, doch niemand maakte aanmerking op de rechtvaardigheid van het vonnis.

„De Korenschoof” ondervond den terugslag van deze droeve gebeurtenis. De herberg geleek eenzamer en ongezelliger dan ooit te voren. Slechts weinig bezoekers kwamen er gedurende den dag, en zoodra het duister gevallen was, was de gelagkamer geheel verlaten. (Wordt vervolgd).